

Arrest

nr. 149 391 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Kortrijk, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Kortrijk van 24 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2014 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2015.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de burgemeester van de stad Kortrijk tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 oktober 2014, die de verzoekende partij op 25 oktober 2014 ter kennis werd gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten verdediging. De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de wnd. voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Hierin werd het volgende gesteld:

“In casu heeft de verwerende partij geen administratief dossier noch een nota met opmerkingen ingediend.

Bij gebreke van een administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen; de Raad kan zijn wettelijk toezicht aldus niet uitoefenen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie.

Op 16 april 2015 dient de verwerende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

Ter terechtzitting van 27 mei 2015, alwaar de verwerende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 31 maart 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verwerende partij zet uiteen dat zij het niet eens is met de redenering die in de beschikking wordt gemaakt, namelijk dat geen administratief dossier en geen nota met opmerkingen werden overgemaakt zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd omdat de Raad geen wettigheidsstoetsing kan doorvoeren. Zij verwijst naar de duidelijke bewoordingen van artikel 39/59, §1 van de wet van 15 december 1980 en stelt dat dit artikel het niet neerleggen van het administratief dossier en een nota met opmerkingen niet sanctioneert met het inwilligen van het beroep, maar enkel stelt dat de in het verzoekschrift vermelde feiten als bewezen moeten worden beschouwd, tenzij deze kennelijk onjuist zijn. Aangezien de Raad beschikt over een verzoekschrift en over de bestreden beslissing kan hij op deze basis tot zijn oordeel komen. Zij verwijst naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 waarin wordt bepaald dat alle stukken bij de aanvraag dienen te worden overgemaakt en stelt dat in het verzoekschrift nergens wordt betwist dat de nodige stukken niet werden neergelegd bij de stad Kortrijk, zodat dient te worden besloten dat de bestreden beslissing terecht is genomen.*

De verzoekende partij repliceert dat de verwerende partij uit het oog verliest dat haar verblijfsaanvraag heeft geleid tot een vorige beslissing die door de Raad werd vernietigd en dat de thans bestreden beslissing werd genomen na dit vernietigingsarrest, zodat – zoals zij stelt in haar verzoekschrift – alle nuttige stukken zich reeds in het dossier van de stad Kortrijk zouden moeten bevinden, wat echter niet te controleren valt daar het niet werd neergelegd.”

2.3. Artikel 39/59, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarnaar de verwerende partij ter terechtzitting verwijst, luidt als volgt:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurft, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.”

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij onder meer aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de door haar neergelegde stukken niet weerhouden werden als bewijs van

“voldoende bestaansmiddelen Belg, behoorlijke huisvesting en ziektekostenverzekering voor Belg en familieleden”. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar neergelegde stukken bij haar verzoekschrift van 8 augustus 2013.

In casu heeft de verwerende partij geen nota met opmerkingen of een administratief dossier neergelegd. De Raad kan zodoende niet nagaan welke stukken zich in het administratief dossier bevinden nu de bestreden beslissing en het verzoekschrift elkaar tegenspreken. In tegenstelling tot wat de verwerende partij ter terechtzitting voorhoudt, betwist de verzoekende partij wel dat ze de nodige stukken heeft neergelegd. Het is voor de Raad aldus onmogelijk na te gaan over welke feitelijke gegevens de overheid precies beschikte en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. *In casu* kan de Raad niet nagaan of de verwerende partij terecht kan voorhouden vóór het nemen van de thans bestreden beslissing geen kennis te hebben gehad van de verschillende documenten waarnaar de verzoekende partij in haar huidig verzoekschrift verwijst en waarvan zij stelt dat er niet op is geantwoord. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). De Raad beschikt niet over de nodige gegevens om na te gaan of er een correcte toepassing van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gemaakt. Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Het beroep dient te worden ingewilligd.

3.Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Kortrijk van 24 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS